

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie ook www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php en www.poeziebos.be

DE POEL

HET VELD

In de ochtend kwam de schoffelaar
en ging als een rustige pen over het veld,
schrappend al wat onvruchtbaar was
in het plan van de schepping. Het was lente,

als vlinders trilde het jonge loof
in de wind. 's Middags kwam de hele bende,
moeder en kinderen, met brood en soep,
en gehoorzame handen om mee te werken.

De aarde was goed, nog zacht van de regen,
fluitend leidde de schoffel de dans.
Ik had in die dagen nog geen eigen leven,
liep als derde van zeven, perfect in cadans.

HET BOEKJE

*Toen de boswachter riep stond zij op
en waterde als een man. Zo ontstaat poëzie.
Ik zei het opnieuw en opnieuw, in bed,
in de kerk, op de schoolbank. Ik was dertien,*

hoog en wild joeg de brem om het riet,
een eendenpoel die de volksmond bewaakte
met oude verhalen (een dwaalgeest, een vloek).
Daar vond ik het boekje, het taalgebied

van het verzonkene, diep in mijzelf,
een wilde plek in het veld van de vader.
Ik voelde de kennis, het branden van schaamte.
Ik lag op mijn buik in het hart van de hel.

KERMIS

Ik was jong, zonder kennis
waadde ik door het veld
in het spoor van haar benen —
het dorp een draaiorgel onder de wind —
haar blote benen waarlangs het loof,
koel van herinnerde regen,
als handen bewoog.

Kijk, licht de vrouw.
Het loopt wit uit haar mond,
smeltende hostie, melk van belofte.
Zij eet de bloemen van het veld,
slaapt bij de poel, het dode water,
weggevoerd in een roestende wagen
uit modder en riet —

verdronken kermisgast,
my honey, my sweet...

BIJGELOOF

Het loof, het plechtige loof,
het ruisen van groene toga's
op akkers vol bijgeloof.
Zij ligt in een smal bed van aarde,
omringd door mijn vuisten,
mijn duizendmaal duizend,
gebald in de grond.

Als nu de duivel komt,
gewekt door mijn mond,
bedwongen geweld zal ontwaken.
De nacht is te heet om te slapen.
Zij groeit in mijn hoofd,
zoete vrucht van het veld,
uit mijn adem geboren.

Haar handen zijn nat van de melk.

DE POEL

Wij scholen achter gordijnen
van regen tot het land desolaat,
tot al wie kon gluren en wijzen
gevlucht was met wagen en paard.

Ik dacht van zo dikke regen
de eenden gekleefd aan de poel,
ik dacht: iemand moet het mij leren,
maar iemand die mij niet bedoelt.

Je had een fles, ik brandde vanbinnen,
waar ik zat smolt de aarde tot slijk,
en daarin de eg van je vingers,
en daarvan je hand over mij.

Tot ik de poel voelde beven,
van zo zware kleren verlost,
en ik met mij, door niemand bekeken,
want jij de ik die ik zocht.

WEESGEGROET

Door de holle weg van de nacht
klom in processie het dorp
omhoog naar het veld,
een bidsnoer van bange tongen,
door droogte gekweld.

Jij nam mijn bloed in de mond,
dwong mijn geloof, de schrik voor de hel,
zich te branden aan speeksel
en kennis. Ik sprak.
Ik werd uitgespuwd, boven de kom

waaruit de stoet kroop, de glimworm
van vaders en moeders,
sprenkelend hun sluiers van weesgegroeten
over het donkere loof
waaronder wij lagen,

jij en ik, bloot,
vol van genade.

DROOGTE

Toen werd het onmenselijk heet in het veld,
de eendenpoel droog als een inktpot
na jaren afwezigheid, en ik wachtte
als iemand die wacht op hetzelfde gedicht

met andere woorden, alsof ik niet wist
je kermisliefde op andere pleinen,
je spiegelpaleizen vol ander gemis,
en nooit volgend jaar, want wie jij dan,

wie ik? Op de akkers hing het loof slap
als dode handen, distels en zaadstokken
teisterden het land. En werden uitgetrokken,
in stilstaande hitte, de poel ingegooid

en verbrand.

(uit: *Naar de aarde*, 1998)

Charles Ducal (pseudoniem van Frans Dumortier) werd geboren in 1952 en woont in Kessel-Lo (Leuven). Hij is germanist en sloot net een lange onderwijscarrière als leraar Nederlands af. Hij debuteerde als dichter in 1987 met Het huwelijk en publiceerde daarna nog vijf bundels. Alle zes bundels werden verzameld in één band onder de titel Alsof ik er haast ben (2012, AtlasContact). Hij schreef ook een verhalenbundel De meesterknecht en een brievenboek tegen de opkomst van extreem-rechts, samen met Kamiel van Hole. Hij kreeg diverse prijzen, waaronder de Herman de Coninckprijs en de Karel van de Woestijneprijs. In 2014 verschijnt een nieuwe dichtbundel met als titel De buitendeur.